

HỒI THỨ TÁM MƯƠI

UÔNG LINH CHI MẮC BỆNH LY KỲ

Quyên Nhi đưa mắt nhìn qua bình ngọc một cái rồi từ từ đi lại gần giường thò tay ra sờ vào ngực gia gia thấy hơi thở vẫn còn thoi thóp liền quay lại hỏi:

- Bây giờ lão chỉ còn việc hạ tấm khăn che mặt xuống là ra đi được ngay.

Người che mặt cười lạt hỏi:

- Thực ra các vị đã đoán không lầm, sao còn bắt lão phu bỏ khăn làm chi?

Miệng lão nói vậy nhưng tay phải lão đưa lên bỏ tấm sa xuống rất mau lẹ.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Quả nhiên là Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư cười lạt nói:

- Lão phu cùng các vị đã ước hẹn trước, vậy đêm nay lão phu buông tha các vị.

Quyên Nhi xua tay nói:

- Lão đi đi! Món nợ này ngày sau chúng ta sẽ tính.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu tuyệt không có ý gia hại các vị. Nay lão phu có linh chi thì cũng chỉ là phần đền đáp về công tình mà lão đã giúp các vị.

Quyên Nhi nói:

- Lão đi mau đi! Ta không muốn nhìn thêm lão cho bản mắt.

Đàm Dược Sư cười ha hả rồi trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu cất bước từ từ ra ngoài cửa thì thấy Đàm Dược Sư chỉ nhảy vọt đi mấy cái là mất hút vào trong bóng đêm.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Quyên Nhi nằm ghé vào giường bệnh nhân. Nét mặt nàng chẳng có vẻ chi đau khổ mà cũng không ra chiều thương xót thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng không nhin được cất tiếng hỏi:

- Quyên cô nương buông tha lão một cách dễ dàng như vậy ư?

Quyên Nhi đáp:

- Chúng ta đã hứa hẹn rồi thì dĩ nhiên không thể tranh cãi được.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng hắc lấy mất linh chi đem đi thì còn đâu để trị quái tật cho lệnh tổ nữa.

Quyên Nhi cười mát đáp

- Nếu hắc là tay biết nhiều hiểu rộng như Lôi đại ca của Lý huynh thì phen này cây linh chi tất bị lão lấy mất.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cây linh chi đó là giả hay sao?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Không phải. Nếu là giả thì làm sao qua được tai mắt Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cô nương nói vậy chẳng hóa ra hồ đồ lắm ư? Không giả mà cũng không thực là nghĩa làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiệp thiếp đem cây linh chi chia làm hai chậu. Cái chậu mà lão Đàm Dược Sư vừa lấy đem đi toàn cành và lá, còn gốc rễ, chồi lớn và trái cây thì tiệp thiếp lại đựng trong một chậu khác.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương suy nghĩ sâu xa, khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng!

Quyên Nhi thở dài nói:

- Lòng người nham hiểm thực là đáng sợ! Đàm Dược Sư nào phải ai xa lạ, lão là bạn hữu với gia gia tiệp thiếp, thì ai dám ngờ lão lợi dụng tiệp thiếp đem hết khả năng cùng sức lực đặng ăn cắp báu vật của người khác đem về cho mình bao giờ?

Lý Hàn Thu nhìn cái bình ngọc nói:

- Quyên cô nương! Thứ thuốc giải mà Đàm Dược Sư để lại đó không dùng được đâu.

Quyên Nhi thở dài nói:

- Hỡi ôi! Uống cũng dở mà không uống cũng dở. Tiệp thiếp chỉ sống được mấy giờ. Tình trạng hiện nay không cho tiệp thiếp chết ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu là thuốc độc thì làm thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiệp thiếp đành phó thác cho số mạng vậy, chứ biết sao bây giờ.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại hạ nghĩ ra một biện pháp.

Quyên Nhi hỏi:

- Biện pháp gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đi bắt một con khỉ đem về cho nó uống thử xem sao đã. Nếu không phải thuốc độc, bây giờ cô nương hãy uống cũng không muộn.

Quyên Nhi thấp giọng xuống nói:

- Đa tạ Lý huynh hết dạ quan tâm đến tiệp thiếp. Nhưng bây giờ canh khuya trời tối thế này, đi đâu bắt được khỉ?

Lý Hàn Thu chỉ tính đến việc bắt khỉ về cho nó uống thuốc thử, chàng không kịp nghĩ tới lúc này đang đêm tối, chàng thấy Quyên Nhi nhắc tới bắt giắc đứng thộn mặt ra.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Cô nương nói phải lắm. Nhưng được tính lúc này phát tác cũng còn phải mấy giờ nữa. Tại hạ cứ đi liều đành trông vào sự may rủi vậy.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Lý huynh quan tâm như vậy khiến cho tiệp thiếp cảm kích vô cùng.

Nàng thở dài nói tiếp:

- Nhưng tiểu muội nghĩ rằng Đàm Dược Sư chưa đến nỗi có ý định hạ sát tiệp thiếp mới phải.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương không nên mạo hiểm. Vạn nhất đó là thuốc độc mà cô uống vào thì sau này cô có hối cũng không kịp nữa.

Quyên Nhi nói:

- Không sao đâu! Lý huynh đã không muốn cho tiểu muội chết thì tiểu muội quyết không thể chết được.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Nếu uống phải thuốc độc thì còn cách nào kiềm chế được nữa.

Quyên Nhi cười đáp:

- Có chứ! Nếu tiện thiếp mà uống thuốc độc thì đã có linh chi giải cứu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Linh chi tuy là kỳ vật trên thế gian, nhưng nó không phối hợp được với được vật khác, chẳng hiểu có giải độc được không.

Quyên Nhi đáp:

- Được chứ! Xin Lý huynh cứ yên lòng.

Nàng nói rồi mở nút bình ngọc lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Lý Hàn Thu giương mắt lên nhìn chiếc bình ngọc tỏ ra rất lo âu.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nhắm mắt lại rồi ngồi xếp bằng xuống chiếc giường gỗ điều hòa hơi thở.

Lý Hàn Thu lùi đến ra cửa phòng, nhưng mắt chàng vẫn đắm đắm nhìn thần sắc Quyên Nhi.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Quyên Nhi đột nhiên trở mặt nhìn Lý Hàn Thu cười nói:

- Lý huynh! Lý huynh bắt tất phải bắn khoăn. Thuốc này không có chất độc đâu.

Lý Hàn Thu cả mừng hỏi:

- Vậy nó đúng là thuốc giải ư?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Đúng là thuốc giải.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Vậy thì may lắm! Cô nương hãy đi chiêu cố lệnh tổ, tại hạ ra ngoài coi xem có động tĩnh gì không.

Chàng nói xong trở gót bước đi.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh coi gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ sợ lão Đàm Dược Sư lấy linh chi đem đi rồi lại sinh lòng ngờ vực mà trở lại chăng? Phòng ốc nhỏ hẹp rất dễ bị ám toán. Vậy tại hạ nên ngồi trên

nóc nhà để trông ra xa, đồng thời lại tránh được đối phương dùng thuốc độc ám toán.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Lý huynh nổi tiếng lạnh nhạt với mọi người mà đối với tiểu muội lại hết lòng che chở.

Lý Hàn Thu nở một nụ cười bên lên. Chàng muốn nói gì lại thôi, trở gót bước ra khỏi phòng.

Lý Hàn Thu nhảy lên nóc nhà vận hết mục lực nhìn ra bốn phía hồi lâu không thấy có chỗ nào khả nghi liền ngồi xuống đó, trong bụng nghĩ thầm:

- Một đời danh y như Đàm Dược Sư làm càn chẳng cần lựa chọn thủ đoạn, đã lòng tham không đáy chỉ muốn lấy tài vật của người ta lại còn làm ra kẻ quân tử chân chính. Người đời nham hiểm thật khó mà đề phòng cho xiết được. Ngày sau mình có dịp gặp lão phải cho hắn nếm mùi Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Chàng lại nghĩ tới chuyện này tìm đến Quyên Nhi để hỏi cho biết rõ về Hàn công tử và hiểu thêm nội tình Giang Nam Song Hiệp. Ngờ đâu lên đây lại phải giúp nàng trong lúc hoang mang. Nếu chàng và Lôi Phi không đến kịp thời, ra ngoài sự tiên liệu của Đàm Dược Sư thì kế hoạch tinh vi của lão sẽ đưa đến kết quả khó mà lường được. Thấm thoát đã hết một đêm không có biến cố gì xảy ra.

Sau khi trời sáng.

Lý Hàn Thu lại đưa mắt tuần thị bốn phía vẫn không thấy hình ảnh Quyên Nhi đâu hết, chàng tự hỏi:

- Ta đã thay nàng phòng thủ quá nửa đêm. Bây giờ sáng rồi, chẳng lẽ nàng còn muốn mình phòng thủ nữa chăng.

Nhưng chàng biết Quyên Nhi là người lão luyện giang hồ, không đến nỗi chẳng hiểu việc đời như vậy.

Lý Hàn Thu nghĩ vậy rồi nẩy dạ nghi ngờ, hấp tấp chạy vào phòng bệnh. Chàng ngờ rằng Quyên Nhi từ lúc vào phòng gia gia chưa trở ra lần nào. Chàng cúi đầu nhìn thấy nàng nằm thẳng cẳng trên giường tựa hồ đang ngủ say.

Lý Hàn Thu kinh ngạc vô cùng, chàng không thể tự hiềm câu "nam nữ thọ bất thân", hấp tấp chạy vào để ngón tay lên mũi nàng thì thấy hơi thở chỉ còn thoi thóp, dường như này bị cấp bệnh.

Chàng vội đỡ Quyên Nhi ngồi dậy, đặt bàn tay vào sau lưng nàng rồi ngấm ngấm vận chân khí cho một luồng nhiệt lưu trút vào trong người nàng.

Hồi lâu chàng cất tiếng hỏi:

- Quyên cô nương! Vụ này là thế nào đây?

Lý Hàn Thu nội công thâm hậu. Luồng nhiệt lưu trút vào người Quyên Nhi liên miên không ngắt.

Quyên Nhi hé mở cặp mắt ngó Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Đa tạ Lý huynh. Lý huynh lại cứu tiện thiếp một lần nữa.

Dứt lời nàng nhắm mắt lại.

Lý Hàn Thu nói:

- Lúc này cô nương không nên nói nhiều. Tại hạ truyền chân khí vào cho cô nương phải điều tức để dẫn đạo chân khí lưu tản ra khắp nơi. Khi nào khí lực cô khôi phục lại được, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều cũng không muộn.

Quyên Nhi sẽ gật đầu để đáp lại.

Lý Hàn Thu ngồi xếp bằng xuống phía sau Quyên Nhi. Tay mặt chàng đặt vào huyệt mạch môn sau lưng nàng, thúc đẩy nội lực cuộn cuộn trút sang người nàng.

Quyên Nhi được nội lực hùng hậu của Lý Hàn Thu giúp sức, nàng điều động chân khí, và thân thể này dần dần hồi phục.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Quyên Nhi đột nhiên đứng lên quay đầu nhìn lại thì thấy trán Lý Hàn Thu ướt đầm mồ hôi và đang nhỏ giọt.

Bất giác nàng buông tiếng thở dài nói:

- Tiện thiếp làm cho Lý huynh phải lao lực thái quá.

Nàng với tay xuống gầm giường lấy ra một cái hộp gỗ ôm vào lòng. Tay trái nàng lấy ra một tấm khăn mặt lau mồ hôi cho Lý Hàn Thu rồi khẽ hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh còn hành động được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên là được...

Chàng đứng dậy hỏi tiếp:

- Có việc gì vậy?

Quyên Nhi đưa cánh tay ra nói:

- Lý huynh đỡ cho tiện thiếp trở về phòng mình.

Lý Hàn Thu do dự một chút rồi dìu Quyên Nhi ra ngoài.

Phòng ngủ của Quyên Nhi ở gần phòng bệnh của tổ phụ nàng. Lý Hàn Thu nâng đỡ Quyên Nhi đẩy cửa tiến vào.

Trong cửa là một phòng khách nhỏ bé có đặt hai cái ghế mây và một chiếc bàn nhỏ.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh! Lý huynh đưa tiện thiếp vào phòng ngủ.

Lý Hàn Thu sững sốt một chút nhưng chàng cũng theo lời đưa Quyên Nhi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ của Quyên Nhi nhỏ hẹp nhưng cách bài trí rất thanh nhã. Trong phòng toàn một màu lam nhạt. Cả nóc rèm cửa cũng đều căng bằng thứ vải màu này.

Quyên Nhi yếu lắm rồi phải ngồi tựa vào người Lý Hàn Thu.

Nàng nói rất khẽ:

- Lý huynh đặt tiểu muội lên giường.

Lý Hàn Thu nghĩ thâm trong bụng:

- Xem chừng thương thể nàng rất trầm trọng không thể tự ý hành động được nữa rồi.

Chàng liền ẵm Quyên Nhi đặt lên giường, mở chăn ra đắp lên cho nàng.

Trong tay Quyên Nhi vẫn ôm cái hộp gỗ. Nàng từ từ đặt hộp xuống bên gối rồi chăm chú nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Tạ ơn Lý huynh! Trong một đêm Lý huynh đã hai phen cứu tiểu muội.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hiện giờ cô nương thấy thế nào?

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Thứ thuốc mà lão để lại...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Thuốc độc phải không?

Quyên Nhi đáp:

- So với chất độc khác thuốc này còn độc hơn nhiều. Uống vào rồi người dần dần thiếp đi, mê man bất tỉnh. Sau một giấc ngủ li bì khá lâu thân thể biến hóa, dần dần mất cả võ công.

Lý Hàn Thu chấn động tâm thần hỏi:

- Có hạng thuốc ghê gớm đến thế ư?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm Dược Sư chế ra những thứ kỳ dược bí mật độc môn. Đã có lần lão nói chuyện với tiểu muội.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi hỏi:

- Nhưng cô nương đã uống thuốc đó vào rồi bây giờ biết làm thế nào?

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chà! Lão Đàm Dược Sư không thủ tín. Dĩ nhiên chúng ta không cần giữ tín nghĩa với hắn nữa.

Quyên Nhi thấy Lý Hàn Thu ra chiều xao xuyến, nàng liền mỉm cười nói:

- Lý huynh bất tất phải hoang mang. Tiểu muội đã có linh chi trị được.

Lý Hàn Thu nói:

- Linh chi tuy là vật hy hữu, ngàn năm khó thấy một lần. Nhưng chỉ có một thứ đó thì e rằng không đủ vị cho hữu hiệu.

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Nhưng trong hộp của tiểu muội không phải chỉ có một thứ linh chi mà thôi.

Lý Hàn Thu nghe nàng nói có vẻ chắc chắn, cũng yên tâm được một phần, liền hỏi:

- Xem chừng cô nương cũng có hiểu được ít nhiều về y đạo?

Quyên Nhi đáp:

- Người ta thường nói "Cửu bệnh thành lương y". tiểu muội tuy chẳng mắc bệnh lâu ngày, nhưng gia tổ bị bệnh mấy năm, thường được nghe Đàm Dược Sư bàn tới y đạo, tiểu muội quên mất nhiều rồi, nhưng cũng còn nhớ được một ít.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã vậy thì cô nương hãy uống dược vật này đi rồi sẽ nói. Cô nương không thể chết mà cũng không thể để mất võ công được.

Quyên Nhi gật đầu mở hộp ra.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì chỉ thấy một trái đồ tươi coi rất kỳ dị lớn bằng mắt mèo, đặt ở trong góc hộp. Ngoài ra còn mấy thứ cành xanh dài độ hai tấc. Chàng chắc đây là những cành cây linh chi.

Quyên Nhi thò những ngón tay nhỏ nhắn cầm lấy trái đồ tươi ở trong hộp nắm bóp một lát rồi lại đặt xuống.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao cô nương không uống đi?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm Dược Sư nói cho hay cây Linh chi phải sống lâu ngàn năm trở lên mới sinh ra mật. Lại một nghìn năm nữa mật mới biến thành trái đỏ tươi. Trái linh chi đỏ như vậy thì ít ra cây linh chi đó sống đã trên hai ngàn năm. Đây là một phần tinh túy của Linh Chi, nếu tiểu muội uống vào thì thật là tiếc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương định giữ nó làm chi?

Quyên Nhi đáp:

- Để chữa bệnh cho lệnh tổ phụ.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Cô này thật là một người chí hiếu. Cô đã nói vậy, ta không nên chen vào nữa.

Đột nhiên "bình" một tiếng. Cái hộp gỗ mà Quyên Nhi đang cầm trong tay rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu thò tay ra nắm lấy tay nàng thì thấy ngón tay nàng lạnh toát khiến chàng kinh hãi vô cùng.

Trong lúc hoang mang chàng không kịp nghĩ gì nữa, thò tay ra lấy ngay trái hồng tươi bỏ vào miệng Quyên Nhi cho nàng nuốt xuống.

Trong hộp còn mấy thứ thuốc hoàn, nhưng chàng không hiểu về y dược nên không dám cho nàng uống. Chàng liền đẩy nắp hộp lại rồi đứng lên đi quanh trong nhà. Trong bụng nghĩ thầm:

- Nếu Lôi huynh về sớm thì thật hay!

Lý Hàn Thu đang nghĩ vơ vẩn, bỗng nghe Quyên Nhi nói ú ớ như người trong mộng. Sau chàng nghe rõ:

- Nóng quá! Nóng quá! Lại khát nước nữa!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thì trong khuê phòng không thấy có bình nước nào hết. Chàng vội chạy xuống bếp bưng một bát nước lên. Mắt chàng nhìn vào Quyên Nhi bỗng giật nảy mình lên.

Quyên Nhi đầu óc tán loạn, hai tay ôm ngực, nàng lăn lộn trên giường, miệng vẫn kêu la.

- Nóng! Nóng quá! Nóng quá! Trời ơi! Khát nước đến chết!

Lý Hàn Thu nghĩ thầm kinh hãi tự nhủ:

- Té ra đều tại mình cho nàng uống trái linh chi. Nếu nàng không dừng lại được hay đi đến chỗ nguy hiểm thì tội mình thật là trầm trọng.

Bỗng nghe đánh "soạt" một tiếng! Quyên Nhi xé rách một mảnh áo để lộ màu da trắng như tuyết trước ngực nổi màu hồng.

Lý Hàn Thu buông tiếng thở dài, hốt hoảng chạy lại nâng Quyên Nhi dậy cầm bát nước ghé vào môi nàng.

Quyên Nhi khác nào ngựa ký đến bên dòng nước uống ừng ực một hơi hết cả bát lớn.

Quyên Nhi uống một bát nước lạnh vào rồi tâm thần mê loạn dường như có giảm đi một phần.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Quyên Nhi lại bắt đầu lăn lộn trên giường miêng la không ngớt:

- Khát nước! Khát nước!

Lý Hàn Thu lấy ba bát nước lạnh thật lớn, Quyên Nhi đều uống một hơi cạn sạch. Nhưng mỗi bát nước lạnh chỉ khiến cho nàng trấn tĩnh được một khoảnh khắc rồi lại bắt đầu lăn lộn kêu la.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Ta không thể nào hạn chế được sự khát nước cho nàng, nếu nàng uống nước mãi vào thì bụng chướng lên rất nguy hiểm.

Chàng đưa mắt nhìn Quyên Nhi lăn lộn trên giường, đâm ra chân tay luống cuống. Chàng đành thò tay phải ra điểm hai huyệt đạo Quyên Nhi.

Cử động này tuy khiến cho nàng yên tĩnh lại, nhưng Lý Hàn Thu cũng nhìn rõ nội tâm nàng đau khổ vô cùng! Chàng đành ngồi xuống cạnh giường để xem biến hóa.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Quyên Nhi dần dần ngủ thiếp đi.

Lý Hàn Thu nghe tiếng nàng ngáy pho pho tựa hồ như một giấc ngủ ngon lành. Chàng mới hơi yên tâm thở phào một cái nhẹ nhõm rồi từ từ bước ra ngoài nhà đi tuần sát một vòng. Chàng vào cả giường bệnh ngó lão già một cái rồi mới trở về phòng.

Đến lúc mặt trời lặn, Lôi Phi cũng về một lão già râu bạc chạy thẳng lên nhà.

Lý Hàn Thu ra đón hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh đã về đây ư?

Lôi Phi đặt lão già xuống lau mồ hôi trán rồi đáp:

- Ký đại phu đây y đạo tinh thâm chỉ vì tuổi già mà không muốn ra ngoài chữa bệnh. Tiểu huynh phải miễn cưỡng mãi mới được đại phu tới đây. Tiểu huynh muốn một cỗ kiệu nhỏ, nhưng đường lên núi càng lên cao càng hiểm trở, kiệu đi chậm quá nên tiểu huynh phải cõng đại phu.

Lý Hàn Thu nói:

- Trời ơi! Lôi huynh mà không trở về một lúc nữa Quyên cô nương tỉnh lại, thì tiểu đệ không biết xử trí làm sao.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Đường như đã xảy ra khá nhiều vấn đề hệ trọng phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Mới trong một đêm mà tiểu đệ tưởng chừng như lâu bằng mười năm.

Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì vậy? Lý đệ thùng thảng nói cho tiểu huynh nghe.

Lý Hàn Thu chờ Ký đại phu và Lôi Phi vào ngồi trong nhà khách rồi mới đem việc Đàm Dược Sư ra đi rồi trở lại. Lão tặng thuốc giải mà ra thuốc độc. Quyên Nhi ăn trái linh chi rồi như người điên, thuật lại một lượt.

Lôi Phi nghe chàng kể chuyện cũng chấn động tâm thần, thở dài nói:

- Xảy ra cục diện này bây giờ chỉ còn trông vào sự cầu may. Chúng ta hãy đi coi Quyên cô nương rồi sẽ nói chuyện.

Y quay lại nhìn Ký đại phu hỏi:

- Lão trượng có mệt lắm không?

Ký đại phu lắc đầu đáp:

- Lão hán ư? Lão hán chưa được nghỉ một chút nào, thở không ra hơi vì mệt quá.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại phu thường đi đường có nghỉ lúc nào không?

Ký đại phu đáp:

- Lão hán tuổi già sức yếu. Nay phải một phen đi xa không ngừng bây giờ mệt quá rồi, phải nghỉ một giờ cũng chưa lại sức.

Lôi Phi nói:

- Ký đại phu! Ký đại phu có phải đi bước nào đâu?

Ký đại phu đáp:

- Lão hán tuy không phải đi bộ nhưng dầm nắng dãi gió một ngày với nửa đêm mà còn sống được đến bây giờ cũng là may đấy.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vậy xin để đại phu hãy nằm nghỉ một thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Ký đại phu ngồi tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Hàn Thu hắng giọng khẽ nói:

- Lôi huynh! Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện.

Lôi Phi "ừ" một tiếng rồi từ từ bước ra ngoài nói:

- Lý đệ! Chúng ta tưởng lên đây nghỉ ngơi mấy bữa, nào ngờ lại gặp phải cơ sự này.

Lý Hàn Thu nói:

- Hỡi ơi! Trên chốn giang hồ lòng người nham hiểm thực không biết đâu để mà đề phòng. Tiểu đệ không bao giờ ngờ tới một vị danh y như Đàm Dược Sư lại là một nhân vật hiểm sâu đến thế.

Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Coi tình hình trước mắt, tiểu huynh e rằng còn có biến nữa. Chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn có biến gì nữa?

Lôi Phi đáp:

- Biến cố gì thì tiểu huynh không thể nói một cách cụ thể được. Có điều tiểu huynh đã tiên cảm như vậy mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chẳng lẽ lại không thấy một chút đầu mối gì ư?

Lôi Phi đáp:

- Kể ra thì trong lòng tiểu huynh cũng đã có chút manh mối, nhưng không dám quyết định.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có thể nói cho tiểu đệ nghe được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là được. Có điều tiểu huynh chưa nắm vững nội tình nên không muốn nói vội.

Lý Hàn Thu nói:

- Được lắm! Tiểu huynh cứ nói đi. Tiểu đệ xin giữ bí mật là xong.

Lôi Phi nói:

- Nếu tiểu huynh suy tính không lầm thì biến cố này là ở trên mình tổ phụ của Quyên Nhi.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Có phải Lôi huynh muốn nói về thân thế Du Bạch Phong lão tiên bối kia không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh mới đem lòng hoài nghi mà thôi, hay hơn hết là Lý đệ khi gặp cơ hội thuận tiện nên nhắc Quyên cô nương một câu. Lý đệ hỏi nàng xem còn nhớ được ám ký trong mình tổ phụ nàng không?

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày thanh kiếm lên, cặp mắt sáng rực hỏi:

- Đúng rồi! Du Bạch Phong tiên bối chắc không phải là nhân vật để Đàm Dược Sư an bài một cách dễ dàng như vậy.

Lôi Phi nói:

- Có nhiều việc người đương cuộc thường mê muội mà kẻ bàng quan sáng suốt. Nhưng việc này trọng đại quá, chúng ta không nên hấp tấp, phải tìm thời cơ thích đáng hãy thức tỉnh Quyên cô nương. Hay hơn hết là đừng để nàng nhìn thấy dấu vết mình có ý nhắc nhở cô.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Hiện giờ Quyên cô nương có được bình yên vô sự hay không cũng khó lòng biết trước.

Lôi Phi nhăn nhó cười nói:

- Nếu Quyên cô nương không thể tỉnh táo lại thì lại càng rắc rối cho chúng ta lắm đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Việc gì mà rắc rối?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Quyên cô nương không tỉnh táo lại thì lão Đinh Bội và Tiểu Nguyệt về đây sẽ sinh lòng ngờ vực chúng ta. Khi đó có giải thích họ cũng không tin mình được.

Lý Hàn Thu ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Đúng thế! Dù chúng ta có nói rõ những việc xảy ra e rằng bọn họ cũng không cho là thật...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đó là một vụ không còn cách nào giải thích được. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu trông chiều trời nói:

- Thời giờ đã đến rồi. Chúng ta hãy mời Ký đại phu đi coi bệnh tình Quyên cô nương rồi sẽ tính.

Hai người lại vào nhà khách thấy Ký đại phu vẫn tựa lưng vào ghế mà ngủ.

Lý Hàn Thu lại gần lay gọi:

- Đại phu tỉnh chưa?

Ký đại phu giương cặp mắt lên nhìn, khẽ hắng giọng một tiếng rồi khẽ hỏi:

- Đi coi bệnh phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ mời đại phu hãy đi coi bệnh cho một vị cô nương trước.

Ký đại phu đứng dậy nói:

- Lão hán trong bụng đói lắm rồi!

Lôi Phi hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Đại phu đi coi bệnh xong, bọn tại hạ sẽ xuống bếp làm cơm cho đại phu xơi.

Lý Hàn Thu đi trước dẫn đường cho Ký đại phu cùng Lôi Phi.

Ba người vào thẳng khuê phòng Quyên Nhi.

Quyên Nhi nằm trên một cái giường gỗ, đắp chăn bông.

Ký đại phu thò tay ra mở chăn lên khẽ hỏi:

- Cô này bị bệnh bao lâu rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Y mới mắc bệnh bữa này, dường như trúng độc thì phải.

Ký đại phu ồ lên một tiếng rồi không hỏi gì nữa. Lão thò tay ra đặt ba ngón. Ngón trỏ, ngón giữa và ngón mô gân lên cổ tay Quyên Nhi để coi mạch. Hai mắt lão nhắm lại và lắc đầu hoài. Miệng lẩm bẩm những gì nghe không rõ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Ký đại phu đột nhiên đặt tay Quyên Nhi xuống nói:

- Lạ quá!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại phu thấy thế nào?

Ký đại phu đáp:

- Người thường mắc bệnh thì hiển nhiên ra mạch lạc. Mạch lạc hư nhược bất lực. Nhưng vị Quyên cô nương này lại khác hẳn, tựa hồ nguyên khí sung túc, không dung nạp một thứ bệnh nào vào trong người.